Rabindranath Tagore

aşk şiirleri

aşk şiirleri Rabindranath Tagore

2. BASKI

kırmızı

AŞK
ŞİİRLERİ

Rabindranath Tagore. 6 Mayıs 1861'de Kalküta'da doğdu. Babası Maharishi Debendranath Tagore, zengin bir Brahmandı. Edebiyatla çocuk yaşta ilgilenmeye başladı. 1878'de İngiltere'ye gitti. Londra'da, University College'de hukuk öğrenimi yapmak istiyordu. Ama kısa süre sonra Hindistan'a geri döndü. 1878'de ilk kitabını, *"Bir Şairin Masalı"*nı yayımladı. Büyük bir aşkla seveceği Mrinalinidebi adlı bir kadınla evlendi. Eşinin kısa yaşamı ve akabinde iki çocuğunun ölümü Tagore'u derinden sarstı. 1913'te Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldı. Buradan aldığı 8 bin Pound'u, 1901'de kurduğu kendi okulunun gelişimi ve ilerlemesinde harcadı. İki yıl sonra da "Sir" unvanıyla ödüllendirildi. Altmış sekiz yaşında resim yapmaya başladı; Moskova, Berlin, Münih, Paris, Birmingham ve New York'ta sergiler açtı. Müzikle ilgisi çocukluğuna kadar uzanıyordu; üç bini aşkın şarkı bestelemiştir. Uzun bir hastalıktan sonra, 7 Ağustos 1941'de Kalküta'da öldü.

AŞK ŞİİRLERİ

Rabindranath Tagore

ISBN 975-9169-16-9

AŞK ŞİİRLERİ / RABINDRANATH TAGORE

Birinci Baskı: Mayıs 2006, İstanbul, Kırmızı Yayınları
2. Baskı: Kırmızı Yayınları, Şubat 2011, İstanbul

Genel Yayın Yönetmeni:
Fahri ÖZDEMİR

Kapak Tasarımı:
Serap AKÇURA

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaacılık
Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi N0:12/197-203 Topkapı - İSTANBUL
Tel: 0212 612 58 60

© Kırmızı Yayınları, 2011, İstanbul
Bütün hakları saklıdır.

Kırmızı Yayınları
Refik Saydam Cd. Akarca Sk. No: 41 Tepebaşı/Beyoğlu – İSTANBUL
Tel: 0212 253 53 25

www.kirmiziyayinlari.com

AŞK ŞİİRLERİ

Rabindranath Togore

Yayıma Hazırlayan
Fahri Özdemir

Işığı sayesinde
hayatın güzelliklerini gösteren
"Canım Begüm"üme
(F.Ö.)

"...silemedi akan zaman
bu ezgiyi
yüreklere yakılan..."

BENİ BAĞIŞLA – SENİ SEVİYORUM

Beni bağışla Aşkım – aşkımı hoşgör artık
Beni hoşgör – beni bağışla – Seni seviyorum.

Yolsuz yordamsız bir kuş gibi öksendeyim
Yüreğim tir tir – örtüsünden kurtulmuş
Şimdi yoksul – şimdi çırılçıplak – şimdi soyunuk
Acını esirgeme benden – Ko sarınsın yüreğim
Ko giyinsin ko kuşansın ko örtünsün – Sonra
beni bağışla Aşkım – beni hoşgör – Seni seviyorum.

Eğer bir lokmacık bile sevemezsen beni
Hiç mi hiç sevemezsen eğer
Acıını bağışla – beni hoşgör – Seni seviyorum.

Bana öyle eğri bakma – ırak durma ellerden
De – kuytuma çekilirim – De karanlığa kavuşurum
Sımsıkı tutarım ellerimle utancıını
Sarıp sarmalarım – dürüp bükerim
O an yüzün eğ benden Aşkım – kaçır benden
Beni hoşgör – beni bağışla – Seni seviyorum.

Gün gelir – hayalin erişir karanlık yiter
Meyil verirsin bana – gün gelir
Şimdi çaresizim – yalnızım – kolum kanadın kırık
Beni bağışla Aşkım – beni hoşgör – Seni seviyorum.

Seni seviyorum – Yüreğim mutluluk selinde
Kapıp koyveriyor kendini gurbetlere varıyor
Gülme bu korkulu gidişime – Gülme bağışla Aşkım
Beni bağışla – beni hoşgör – Seni seviyorum.

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"KENDİNİ GÖLGELERE..."

Kendini gölgelere saklayarak, sevdiğim, nerede duruyorsun herkesin arkasında? Hiçe sayıyorlar seni, tozlu yolda itip geçiyorlar. Yolcular birer birer gelip çiçeklerimi alıncaya, sepetimi boşaltıncaya kadar bekliyorum yorgun saatlerde, sana sunacaklarımı önüme yayıp.

Sabah geçti artık, öğle de. Akşamın gölgesinde uyku bastı gözlerimi. Evlerine giden adamlar bana bakıp gülümsüyorlar, utançla dolduruyorlar beni. Bir dilenci kız gibi oturup eteğimi yüzüme çekiyorum; indirip gözlerimi yanıt vermiyorum sordukları zaman ne istediğimi.

Seni beklediğimi nasıl, ah, nasıl söylerim onlara, gelmek için söz verdiğini? Çeyiz olarak bu yoksulluğu taşıdığını utançla nasıl söylerim? Ah, bu onura sarılıyorum yüreğimin gizli yerlerinde.

Çimenlere oturup göğe bakıyorum, parıltısını düşlüyorum ansızın gelişinin – bütün ışıklar yanmış; altın kanatlar uçuşuyor arabanın üstünde; yol kenarında ağzı açık duran onlar da, senin yerinden inip beni tozlardan kaldırdığını, paçavralar içindeki bu dilenci kızı yanına oturttuğunu görünce, yaz meltemindeki sürüngenler gibi titreyecekler utançla.

Ama zaman kayıyor, arabanın tekerleklerinden ses yok hâlâ. Seslerle, gürültülerle, yengi çığlıklarıyla ne alaylar geçiyor. Gölgede, herkesin arkasında sessizce duran sen misin? Ya ağlayan yalnız ben miyim, umutsuz bir özlemle kendi yüreğini kemiren?

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

SENİN EZGİNDİR – SENİN SÖZLERİNDİR

Yıldızlı uyanık geceler gibiyim
Yıldızlı uyanık geceler gibi bekliyorum
Konuşmuyorsun – yüreğim dolup dolup boşalıyor
Karşı duruyorum – dayanıyorum
Susuyorum – yıldızlı uyanık geceler gibiyim

Elbet sabah olacak – biliyorsun
Karanlık toz olup dağılacak
Sesin göğe erecek – biliyorsun
Altın ırmaklar gibi yeryüzüne akacak gökten

Kanat açıp türkülerle uçarlar
Sözlerindir – kuşlarımı yuvalarından eden
Çiçek olup fışkırakomuş topraktan

Senin ezgindir – senin sözlerindir.

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"İKİMİZİN..."

İkimizin, yalnız seninle benim, bir kayıkta gideceğimiz fısıldandı sabahleyin erkenden; hiç bir ülkeye, hiçbir sona ettiğimiz bu kutsal yolculuğu dünyada kimselerin bilmeyeceği söylendi.

O kıyısız denizde, sessizce dinleyen gülüşüne ezgilerle yükselecek şarkılarım; dalgalar kadar özgür, sözcüklerin bütün bağlarından kurtulup yükselecek.

Vakit gelmedi mi daha? Hâlâ yapılacak işler mi var? İşte, kıyıya indi akşam, deniz kuşları uçarak yuvalarına döndü solan ışıkta.

Kimbilir ne zaman kopacak zincirler; ya kayık, alacakaranlıktaki son parıltı gibi, geceye ne zaman karışacak?

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

"BİLİYORUM..."

Biliyorum, senin aşkından başka bir şey değil bu, ey gönlümün sevdiği – yapraklarda oynaşan bu altın ışık, gökyüzünde yelken açmış bu başıboş bulutlar, serinliğini alnımda bırakıp geçen bir esinti.

Sabah ışığı doldurdu gözlerimi – yüreğime yolladığın haberdir bu. Yüzün yukarılardan eğilmiş, gözlerin gözlerime bakıyor, yüreğim ayaklarına değmiş.

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

BEN BİR BAŞIMA KAPINDAYIM AŞKIM

Bulut bulut üstüne kümede
Kararık hava – ağır mı ağır
Ben bir başıma kapındayım Aşkım
Bir başıma bekliyorum.

Öğlenler oluyor – kalabalıktayım
Akşam oluyor – umudum sensin.

Yağmur yağıyor – yüzünü bile göstermiyorsun
Bir köşede unutulup kalıyorum.
Yüreciğim tedirgin

Yüreciğim kan ağlıyor
Göğü gözlüyorum uzaklardan
Yağmur yağıyor.

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"GİTME..."

Gitme, aşkım benim, bana sormadan.
Bütün gece uyanıktım, uykuyla ağırlaştı gözlerim
şimdi.
Uyurken seni yitirmekten korkuyorum.
Gitme, aşkım benim, bana sormadan.

Kalkıyorum, sana dokunmak için uzatıyorum ellerimi.
"Bir düş mü bu?" diye soruyorum kendime.
Ayaklarını sarabilseydim yüreklerinle, göğsüme
çekebilseydim.
Bana sormadan gitme, aşkım benim.

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

"BIRAKIRIM ŞARKIMI EĞER..."

Bırakırım şarkımı eğer istersen.
Kaçırırım gözlerimi yüzünden, yüreğini titretirse.
Dolaşırken ürkütürsem ansızın, çekilip başka yola
saparım.
Çiçek örerken tedirgin edecekse seni, bahçene
girmem.
Suyu kabartırsa eğer, dalgalandırırsa,
yüzdürmem kayığımı senin kıyında.

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

"ÖYLEYSE..."

Öyleyse son şarkıyı söyle de gidelim.
Unut bu geceyi gece bitince.
Kimi sarmak istiyorum kollarımla? Düşler tutsak
edilemez ki.
İstekli ellerim boşluğu bastırıyor yüreğime, göğsüm
çürüyor.

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

ŞİMDİ BİR SEN VARSIN

Şimdi bir sen varsın – bir senin umudun
Bir senin gelişin bir yanıma varışın – anlatılmaz
Bir ben varım diyedir Sultanım efendim
Ben varın sen varsın aşkın var.

Sendin beni bunca şeye ortak eden
Zenginliğini pay ettin bana – bir güzel böldün
Şimdi bir sen varsın – bir senin umudun
Gücüm kuvvetim kolum kanadım sensin.

Gücüm kuvvetim kolum kanadım sensin Aşkım.
Sensin – yüreğimi bunca güzellikte donatan
Bunca güzellikte vurgunum – tutsağınım.

Şimdi bir sen varsın bir senin aşkın
O donanmış güzellikte o anlatılmazlıkta
Aşkım aşkında – aşkın aşkımda yiter
O uyuşmada sen çıkıverirsin birden.

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"FENERİNİ..."

Fenerini tuttuğun zaman göğe, ışığı bana vurur,
gölgesi sana düşer.
Aşkının fenerini tuttuğum zaman yüreğime, ışığı sana
vurur, ben arkada kalırım gölgede.

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

"GECELEYİN BAHÇEDE..."

Geceleyin bahçede gençliğimin köpüren şarabını sundum sana. Ben peçeni kaldırır, saçlarını çözer, sessizlikle güzelleşen yüzünü göğsüme çekerken, tası dudaklarına kaldırdın, indirdin gözlerini, gülümsedin, – ayın düşleri uyku dünyasından taşınca geceleyin.

Bugün seherin çigle serinleyen durgunluğunda sen, yıkanmış, beyazlar giyinmiş, Tanrı'nın tapınağına yürüyorsun elinde bir sepet çiçekle. Tapınağa giden ıssız yolun kenarında, ağacın gölgesinde, seherin durgunluğunda, başım eğik, duruyorum.

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

"İLGİLENME ONUN YÜREĞİYLE..."

İlgilenme onun yüreğiyle, yüreğim; bırak, karanlıkta kalsın.

Ne çıkar güzelliği görünüşünde, gülüşü yalnız yüzündeyse! Bırak, düşünmeden kabulleneyim bakışlarının anlamını, sevineyim de.

Ne çıkar kollarıyla beni sardığı o şey bir aldatma ağıysa; ağ verimli, eşsiz değil mi, gülüp geçilmez mi yalanlara.

İlgilenme onun yüreğiyle, yüreğim: ezgi gerçekse sevin, sözcüklere kanılınasa bile; dalgalanan, aldatan yüzünde bir zambak gibi oynayan inceliğin tadını çıkar, altında neler yatsa da.

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

"BIRAK ÇALGINI YERE..."

Bırak çalgını yere, aşkın benim, kolların beni sarmak için boşalsın.

Dokunuşun, gövdemin en ucuna getirsin taşan yüreğimi.

Boynunu büküp yüzünü çevirme; uzun zaman tomurcuğunda kapanmış kokuları andıran bir öpüş sun bana.

Boş sözcüklere boğma bu süreyi, bırak, bütün düşünceleri kıyısız sevince süren bir sessizlik akışıyla titresin yüreklerimiz.

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

"NEREDEN GETİRİYORSUN..."

Nereden getiriyorsun bu üzüntüyü, aşkım benim?

Bırak, senin yüreğine dokunsun yüreğim, öpüp atsın o acıyı sessizliğinden.

Derinliğinden bu küçük saati fırlattı gece – kapalı kapılar arasında çalışsın diye aşk, bu ıssız fenerle ışıyan yeni bir dünya kursun diye.

Ezgi yaratacak bir tek kavalımız var, onu da ikimizin dudakları sırayla çalmalı – taç diye bir tek demetimiz var, saçlarıma saracağım senin alnına koyduktan sonra.

Göğsünden kopardığım örtüyle yere döşek sereceğim; bir öpüş, bir tatlı uyku dolacak o küçük, o sonsuz dünyamıza.

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

"KENDİ RENKLERİYLE..."

Kendi renkleriyle yazmak istedim aşkın sözlerini; ama yüreğin derinliğine gömülmüş o renkler, gözyaşlarıysa soluk.

Anlar mıydın onları, dostum, renkleri olmasaydı sözlerin?

Kendi ezgileriyle söylemek istedim aşkın şarkılarını; ama yalnız yüreğimde duyuluyor o ezgiler, gözlerimse sessiz.

Anlar mıydın onları, dostum, ezgiler olmasaydı?

(Türkçesi: Ülkü TAMER)

"ONLARIN AĞAÇLARINDA..."

Onların ağaçlarında
sarı kuşların ötmeye başlayışı;
eştir benim kalbimin sevinçten kanat çırpmasına.
O ve ben
aynı köyde yaşıyoruz;
bundandır mutluluğumuz.
Onun var şirin mi şirin iki kuzusu;
otlandıkları yerse
bizim bahçedeki ağaçların duldası.
Onların girmesine izin vermem
bizim arpa tarlamıza.
Ola ki kaçarlarsa tarlaya?
O zaman hemencecik kapıp
alırım onları kucağıma.

Soruyorsanız eğer bizim köyün ismini?
Söyleyeyim:
Kanjana'dır adı,
Anjana'ysa deremizin adı.
Köyümüzdeki herkes bilir benim adımı.
Onunki mi?
Ranjana.

Yalnızca sınırdır aramızdaki bir tarla.
Ama bizim kovanlarımızdaki arılarsa
onların çiçeklerinden bal yapmakta.
Bizim derede yıkandığımız yerde yüzer
onların su kenarlarından düşen çiçekleri.
Ve getirirler sepet sepet pazarımıza
kurumuş Kusm Çiçeklerini.

Soruyorsanız eğer bizim köyün ismini?
Söyleyeyim:
Kanjana'dır adı;
Anjana'ysa deremizin adı.
Köyümüzdeki herkes bilir benim adımı.
Onunki mi?
Ranjana.

Onların evine giden yolu
o güzelim Mango Çiçekleri'nin kokusu sarar
gelince bahar.
Onların tarlalarında güneşe durunca kenevirler
bizim tarlalarımızda da keten tohumları boy verirler.
Parıldayan yıldızların gülümsemesi
onların kulübelerinin üstündeki;
bizim de gökyüzümüzün neşesi.
Onların kuyularını dolduran yağmur
bizim Kadam Ormanları'nın yaşama hevesi.

Soruyorsanız eğer bizim köyün ismini?
Söyleyeyim:
Kanjana'dır adı;
Anjana'ysa deremizin adı.
Köyümüzdeki herkes bilir benim adımı.

Onunki mi?
Ranjana.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"SABAHTI..."

Sabahtı,
attım ağımı denize!..
Ve denizin derinliklerindeki karanlıklardan ilginç
görünüşleri
bir o kadar da ilginç güzellikleri olan bir çok şeyler
çıkardım.
Kimisinde bir gülüşün parıltısı vardı;
kimisinde gözyaşı damlasındaki bir ışıltı.
Kimisinde de bir gelinin yanaklarındaki mahcup ve
masum kızartı.

Günün yorgunluğuyla döndüm evime.
Sevgilimi bir çiçeğin yapraklarını koparırken gördüm
bahçede.
Duraklayarak bir an
tereddütler içinde denizden çıkardıklarımı serdim
ayaklarının dibine.
Onlara bakıp inceleyerek:
"Ne garip şeyler bunlar."
deyip ekledi:
"Bilmem ne işe yararlar."
Büyük bir utançla başımı eğdim önüme.
Ve dedim kendi kendime:
"Ben bunlar için bir çaba harcamadım;
pazardan da satın almadım...
Bunlar olamazlar armağan benim sevdiğime."

Yüreğim kederlenmişti sevdiğimin karşısında.
Olunca gece sonra
attım onları ben
gecenin karanlığında sokağa.

Yolcular geldi sabahın ilk ışıklarıyla;
benim attıklarımı topladılar tek tek.
Ve götürdüler uzak diyarlara.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"ANLAYAMADIM GİTTİ..."

Anlayamadım gitti!..
Neden evimi pazara giden yolun üzerine yaparlar ki?

Bu insanlar
yükle doldurulmuş kayıklarını
ağaçlarımın dibine keyiflerince yanaştırıyorlar;
bir güzel geziyorlar
sonra da gidiyorlar.
Ve ben oturup onları seyrederken
takvimden bir bir düşüyor yapraklar.

Kovamam ki hiç birini!...
Çünkü onlar benim için zamanın geçişi.

Gece gündüz kapımda ayaklarının patırtılarını
duyuyorum.
Ve "Sizi tanımıyorum!" diye de boşuna haykırıyorum.
Bazılarını parmaklarım tanır;
burun deliklerim tanır bazılarını.
Öyle geliyor ki damarlarımdaki akan kan da tanıyor;
rüyalarımın tanıdıkları cabası.

Dedim ya kovamam ki hiç birini!..
Sonrada seslenirim:
"Kapım herkese açık; kim isterse girebilir evimden
içeri."

Çan sesleriyle girilirken sabaha
gelirler onlar sepetleri kollarında.
Sanki güllerin yanığı ayaklarındaki kızıllık
ve de yüzlerinde şafaktaki ilk ışık.

Dedim ya kovamam ki hiç birini!..
Seslenirim:
"Gelin buraya, gelin; derleyin bahçemdeki çiçekleri."

Gün ortasında
çan sesleri göğe yükselir sarayın kapısında.
Ve ben hiç bilemedim
işlerini bırakıp, neden oyalandıklarını çitimin
kıyısında.
Solmuş ve sararmıştır saçlarındaki çiçekler
ve yorgun mu yorgun kavallarından çıkan ezgiler.

Dedim ya kovamam ki hiç birini!..
Sonra seslenirim:
"Dostlarım gelin, serindir ağaçlarımın gölgesi."

Gecedir.
Ağaçlarda böcekler ötüşür.
Yavaşça kapıma gelip
usulca çalan kapımı acaba kimdir?
Yüzünü seçemiyorum
girmiş gecenin karanlığına.
Sonra ağzı var dili yok
gecenin sessizliği de yayılmış etrafımıza.

Olur mu hiç kovmak
gece gelen sessiz konuğu?
Bakıyorum yüzüne karanlıkta.
Ve dalarken rüyalara,
o rüyalar ki
yavaş yavaş
akmakta...
Akmakta sabaha...

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"YAPACAKSAN İŞİNİ GÜCÜNÜ..."

Yapacaksan işini gücünü!..
Ve de dolduracaksan testini!..
Gel benim gölüme.

Ayaklarına dolanacaktır su;
sonra da açacaktır sana tüm sırlarını.
Bak yaklaşan yağmurun bulutlarına!
Sarmış tüm kumsalı.
O bulutlardır ki
göz uçlarına düşen saçların gibi;
ağaçların mavi çizgisinde kalmış asılı.
Bilirim ben adımlarının ezgisini,
çünkü tanır yüreğin o ritimleri.
Dedim ya:
"Dolduracaksan testini!.."
Gel benim gölüme.

"Merhaba" diyeceksen varlığına;
"hoşçakal!.." diyeceksen kaygılarına;
ve de yüzdüreceksen bir kayık gibi testini bu
sularda!..
Dedim ya:
Gel benim gölüme.

Baksana!..
Yemyeşil şu çimenli bayırlar.
Baksana!..
Tüm kır çiçekleri kaldırmış başlarını
mutluluğu haykırmada.
Fırlayacak kara gözlerinden düşüncelerin sanki
yuvalarından göğe çıkan kuşlar gibi.
Ve peçen süzülerek düşecek ayaklarına.
Dedim ya:
"hoşçakal!.." diyeceksen kaygılarına;
Gel benim gölüme.

Artık dön sırtını oyunlara.
Arınmak için atacaksan kendini suya;
dedim ya:
Gel benim gölüme.

Bırak mavi elbisen kalsın kıyıda.
Nasıl olsa sular örter ve saklar seni
kimse dokunamaz çıplaklığına.
Sonra yükselecek parmak uçlarıyla gelen dalgalar,
fısıldayacaklar kulaklarına!..
Boynunu yalayacaklar.
Dedim ya:
Arınmak için atacaksan kendini suya!..
Gel benim gölüme.

Çıldırasıya bir yürekle
"merhaba" diyerek atlayacaksan ölüme;
dedim ya:
Gel benim gölüme.

Gölüm serindir benim;
bir o kadar da derin.
Karanlıktır da!..
Kabuk bağlayan yaralı yüreği
aşkın acılarını zulasında gizler.
Derinliklerinde sevişirler
gündüzler ve geceler.
Ve de sessizliğe simge olmuştur
burada ezgiler.

Dedim ya:
"Merhaba!" diyerek atlayacaksan ölüme;
gel!..
Gel benim gölüme!..
Gel!..
Gel!..

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

YÜREĞİMDE ÇİÇEKLERİNİ AÇIYORSUN

Ne kadar nilüfer çiçeği varsa goncaya durdu
Aklım durdu fikrim durdu – avareyim
Ben bunu bilmiyordum – hiç bilmiyordum
Sepetim bomboş kaldı – aklım fikrim durdu
Ne çiçeği gördüm ne çiçeği duydum.

Bir hüzündü içimi sardı derken
Derken bir rüzgâr esti güneyden
Düşümden kurtuldum – acımdan kurtuldum
Bir garip korkuydu – demem
Tatlı izini sezdim.

Ah o bilinmez tatlıcalık – o iğne hüzün
Yüreğim sızım sızım tutkusuyla
Bir yaz gibiydin – sendin
Sona ermiş gibi mevsimlerden.

Ah nerden bilecektim
Sen benimdin – benim malımdın
Yüreğimin tam ortalık yerinde
Nilüfer çiçeklerini açıyordun.

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"SORMADIM HİÇBİR ŞEY..."

Sormadım hiçbir şey.
Çekildim ormanın kenarına
ve durdum bir ağacın arkasında.

Şafağın gözlerinden yorgunluk akarken
çiğlerin nemi kucaklamıştı havayı.
Ağırlaşan kokusu ıslak çayırların
geziyordu üstünü yalayarak toprağın.

Sen incir ağacının altında
sağıyordun ineği ellerinle.
Ellerin!..
Ah o ellerin,
bir yağ gibi naif;
bir damla süt kadar taze.

Bense çaresiz duruyordum
orada ve ayakta;
kıpırdamadan ve susarak.

Etmedik tek bir kelam.
Oysa yalnızca bir kuştu
sessizliğin büyüsünü yırtan,
öten çalılıklar arkasından.

Saçmıştı Mango Ağacı
çiçeklerini köy yoluna.
Peşinden de arılar geldi
teker teker ve vızıldaya vızıldaya.
Sonra açıldı Şiva Tapınağı'nın kapısı
suyun yanı başında.
Ve ilahiler yükseldi
aşağılardan yukarıya.

Sen kucağında bakracınla sağıyordun ineği
bense bekliyordum boş tasımla seni.

Yazık ki sokulamadım yanına.

Gökyüzü tapmaktan gelen çan sesleriyle çınladı
güdülen sürüdeki hayvanlarsa tozu dumana katmıştı.

Kadınlar geldi sonra
kalçalarına dayadıkları testilerin oynaşan coşkusuyla.
Bir yandan da
bileziklerinden çıkan şıngırtının ritmiyle
köpükler saçılıyordu
bakracından yola.

Ve artık neredeyse herkes
hoşçakal diyordu sabaha.

Ama ben!
Yazık ki gelemedim yanına.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"ANLAMIYORUM..."

Anlamıyorum;
neden burada oturuyorsun?
Neden bir oyuncak gibi
bileziklerinle oynuyorsun?

Haydi artık doldur testini;
geldi eve dönme vakti.

Bu suyu
sıkıntı içinde karıştırıyorsun.
Acaba neden?
Üstüne üstlük
nedendir bu telaşlı gözlerle
yoldan gelecek birini beklemen?

Haydi artık doldur testini,
geldi eve dönme vakti.

Güneş artık sabahı siliyor.
Ve kararan soğuk sular
hızla akıp giderken,
dalgalar fısıldaşarak
sürüklenen hayatla dalgasını geçiyor.
Gelip geçici bulutlar
yakındaki tepenin bir köşesinde toplanmışlar.
Ve orada bir köşecikte zaman geçirip
bakarken sana
keyifli bir şekilde gülümsüyorlar.

Haydi artık doldur testini,
geldi eve dönme vakti.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"DOSTUM..."

Dostum;
kalbinin sırrını kendine saklama.
Anlat bana!..
Usulca
ve bana yalnızca.

Nazlı nazlı gülümserken
fısıldayıver kulağıma usulca.
İnan ki
kulaklarım değil;
yüreğim duyacaktır bu sesi.

Bak gece ıssız,
evse sessiz.
Ve kuş yuvalarında
yalnızca uykular kanat çırpıyor.

Anlat!..
Kararsız gözyaşlarınla;
ürkek gülümsemelerinle.
Anlat!..
Tatlı utancınla;
pas tutan acılarınla.
Anlat bana!..
Kalbinin sırrını
bana anlat.
Anlat

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

UTANIYORUM

Bana öyle bakma utanıyorum
Utanıyorum. Ben dilenci değilim
Bir gülüne bile elleşmedim bahçenin
Her meyve dalında duruyor bak
Yalnız annacına sığındım – beni utandırma
Beni utandırma – bir gül bile koparmadım
Yağmur deli dolu yağıyordu – yorgundum
Karayel bambuların beline vuruyordu
Ayaklarım yorgundu bitkindim
Üç kere yıldırım düştü – şavkı gözümü aldı.
Karanlıktayım. Utanıyorum – görmezlikten gel beni

Görmezlikten gel beni n'olur – utanıyorum

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"BİR ÇÖL KUŞUYDU..."

Bir çöl kuşuydu yüreğim.
Senin gözlerinde buldu göğünü.
Gözlerin!..
Ah o gözlerin!..
Sabahın beşiği
yıldızların krallık ülkesi.
Ve derinliklerinde kayboldu
şarkılarımın hepsi.

İzin ver bana!
İzin ver de
yitip kaybolayım sonsuzluğunda.
İzin ver bana!
İzin ver de
kafa tutayım bulutlarına,
kanat çırpayım güneşinin sıcağında.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"SABAHTAN BERİ UĞRAŞIYORUM..."

Sabahtan beri uğraşıyorum bir çelenk örmek için;
ama nafile;
olmuyor.
Çiçekler sürekli elimden kayıp uzağa düşüyor.
Ve sen oturmuşsun orada;
gizli gizli beni izliyorsun gözucuyla.
Hele sor bakalım
kara kara düzenbazlık kuran gözlere;
acaba kabahatin kimde olduğunu?

Çok isterdim bir şarkı söylemeyi;
ama nafile;
olmuyor.
Edalı bir gülümseme var dudaklarında.
İstersen bir de ona sor
neden söyleyemediğimi.
Bırak yeminlerle anlatsın gülümseyen dudakların
nilüferlere konup sessizlik içinde mest olmuş bir arının
nasıl yokolduğunu.

İşte akşamdır yine;
çiçeklerin yapraklarıyla yüzlerini örtme vaktidir.
İzin verir misin yanına oturmama?
Ve de dudaklarıma;
Yıldızların altında bu sessizlikte
yapılması gerekeni yapsın diye.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

SEN YİNE ÇIKAGEL

Bırak – elleşme kabuk tutsun yüreğim
Kavur kavur kavrulsun – bırak
Sen yine acıma yağmurlarıyla çıkagel.

Bırak – tatsız tuzsuz olsun yaşamam
Sen yine coşkun türküler gibi çıkagel.

Gürültünün dünyasında
Kendim yiteyim bırak
Sen yine çıkagel – çıkagel yine – yine çıkagel.

Yoksul yüreciğim tutsak köşelerde
Yenik bungun oturur bırak
Sen yine çıkagel kapıların ardından
Çıkagel ey sultanım salınarak.

Tutkudur aklı bürümcekleyen – bırak
Körlendirir – yitmişlik gördürmez
Bırak – elleşme hiç – neyin var neyin yoksa
İşinde düşünde – bırak

Bırak
Sen yine çıkagel şavklı
Çıkagel yine gürül gürül.

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"SEN UZAKLAŞIP GİDERKEN..."

Sen uzaklaşıp giderken gün ortasıydı
ortalığa saçıyordu güneş ışıklarını.
İşlerimi de bitirmiştim sen uzaklaşıp giderken
ve yapa yalnız oturuyordum balkonumda.

Yorgun rüzgârlar geliyordu,
uzak tarlaların kokularını savurarak.
Dur durak bilmeden ötüyordu kuşlar.
Odama giren bir arı
uzak tarlaların haberlerini söylüyordu vızıldıyarak.

Köy
öğle sıcağında uyurken
ıssızdı sokaklar.
Yaprak hışırtılarının göğe yükselişi
oluyordu ölümleri gibi ani.
Göğe baktım
ve köy uyurken öğle sıcağında
bildiğim bir ismin harflerini nakış gibi işledim
göğün maviliğine sınırsız aşkımla.

Unutmuştum saçımı örmeyi;
yorgun rüzgârlarsa yüzümde onlarla oynuyordu.
Irmak kıyının gölgesine saklanarak akarken
hareketsiz bekliyordu tembel beyaz bulutlar.
Bense unutmuştum saçlarımı örmeyi.

Sen uzaklaşıp giderken gün ortasıydı.
Sıcaktı sokağın tozları
nefes alıp veriyordu tarlalar.
Ve yalnızca kuşlar ötüyordu
birbirine giren yaprakların arasında.

Oysa ben;
yapayalnızdım balkonumda
sen giderken.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"EY DÜNYA..."

Ey dünya!
Kopardım senin biricik goncanı
koydum yüreğime
ama dikeni yanıma kâr kaldı.
Gün tükenip kararınca
baktım açılmamış,
sararıp solmuş gonca.
Ve yalnızca
acısı kalmıştı bana.

Ey dünya!
Kokuları ve onurlarıyla
çok çiçekler gelecek sana.
Ama benim kalmadı artık zamanım
çiçek toplamaya.
Ne de var karanlıkta
bakabileceğim bir gonca.
Acılar kaldı bana artık
yalnızca
ve yalnızca.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

SEN VARIP GİTTİĞİNDE

Sen varıp gittiğinde ıraklara bir güzel geceydi
Karanlıktı bir güzel – bir güzel uyuyordu herkes.

Yine gece şimdi – yine ay karanlık
Çağırıyorum: "Geri dön n'olursun
N'olursun geri dön – yine dünya uyuyor işte
Yine yıldızlar yıldızlarla ağız ağıza
O ancık geliversen kimseler duymaz seni
Kimseler görmez – ay karanlık – geliversen.

Sen varıp gittiğinde yenile bir ilkyazdı
Ağaçlar çiçeğe durmuşlardı ne güzel

Goncalar tohum verdi şimdi – cümle çiçekler açtı
Sesleniyorum: "Geri dön n'olursun
N'olursun geri dön – işte çocuklar
İşte bir bir çiçekleri devşiriyorlar yine
Dur - duraksız savuruyorlar devşirdiklerini.

Bir ancık geliversen – bir goncacık alıversen
İçlerinden kimseler duymaz – kimseler bilmez.

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"YOLUN..."

Yolun yakıp kavuran sıcak tozlarıydı
günümün arkadaşları.
Akşamın serinliği esiyor artık;
çalıyorum hanın kapısını.
Han terkedilmiş dönmüş harabeye.
Çirkin mi çirkin bir Aşat ağacı
sarmış çengel gibi aç kökleriyle
duvarın çatlayan yarıklarını.

Günler var ki
yolcular yorgun ayaklarını yıkamaya
buraya gelirdi.
Ayın loş ışığı ile birlikte
inerlerdi avluya döşekleriyle.
Sonra oturup anlatırlardı garip diyârları.
Kuşların ötüşü sevindirirdi onları.
Yol kenarındaki dost çiçekleri de salladı mı başlarını,
sabaha dinçlikle kalkarlardı.

Ama ben buraya geldiğimde
kararmış fenerlerdi beni karşılayan.
Kör gözler gibi bakıyorlardı bana
duvarlarında is lekeleri;
gecelerin unutulmuş fenerlerinden arda kalan.
Ateşböcekleri uçuşurken
kurumuş havuzun yanındaki çalılıklardan,
seriyordu gölgelerini bambu ağaçları,
otların sardığı yola.

Geçip gitti günüm!
Hiç kimsenin konuğu da değilim.
Beni bekleyen bir gece var
uzun mu uzun.
Ama ben çok yorgunum.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"ALTIN GEYİĞİ..."

Altın geyiği arıyorum.
İstediğiniz kadar gülebilirsiniz bana dostlar!
Ama ben yine de
benden kaçan hayalin peşindeyim.
Atlıyorum dereleri tepeleri
geçiyorum ovaları
adsız diyârları dolaşıyorum.
Ama ben yine de
altın geyiği arıyorum.

Pazara gelirsiniz siz
yüklenip satın aldığınız eşyaları
dönersiniz evinize.
Ama ben;
bilemem nerede ve ne zaman,
beni sarıp sardığını
bu yurtsuz rüzgârların büyüsü.
Yok bir endişe
bir kaygı yüreğimde.
Neyim var neyim yok
bırakmışım hepsini geride.
Atlıyorum dereleri tepeleri
geçiyorum ovaları
adsız diyârları dolaşıyorum.
Ama ben yine de
altın geyiği arıyorum.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

BİR ÖPÜYORSUN AĞZIN ŞARAPLAŞIYOR

Aç kapını aç – sabahın eri girsin
Bu ıtır kokusunu kaldır yüreğimi dağlıyor
Aç kapını aç – bırak yakamı gideyim
Yeter bunca öptüğün
Bunca sarıldığın yeter
Bir öpüyorsun ağzın şaraplaşıyor
Eriyip kendimi yitiriyorum

Aç kapını aç – bırak yakamı gideyim
Geri ver beni – her şey senin olsun
Senin olsun – özgür kıl yüreğimi.

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"KONUŞ SEVGİLİM..."

Konuş sevgilim!
Konuş;
kelimeler söylesin şarkını bana.
Karanlıklar sarmış geceyi;
kaybolmuş yıldızlar bulutların arasında.
Yaprakların arasından sesleniyor rüzgâr.

Dağıtacağım saçlarımı.
Lacivert şalım sarsın beni gece gibi.
Tutup elini bastıracağım göğsüme.
Ve orada
Yalnızlığın ufkunda sesleneceğim kalbine.
Sonrada gözlerimi kapayarak
seni dinleyeceğim.
Çünkü bakamam gözlerine.

Ve sonra sen susunca
kımıldamadan dalacağız hülyâlara;
yalnızca ağaçlar ıslık çalacak karanlıkta.

Ve gece bitip gün doğunca
bakacağız birbirimizin gözlerine.
Sonra ayrılacağız
başka başka yollara.

Konuş sevgilim!
Konuş;
kelimeler söylesin şarkını bana.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

KAPINA TÜRKÜCÜ GELDİM

Her türkü çağırmamı buyuruşunda
Yüreğim uçarı bir kuş gibi yüceliyor
Gözlerim yaş içinde yüzüne bakıyorum.

Ne varsa gelmiş geçmiş evrende
Hepsi bir düzlükte ezgileniyor
Kuşların deniz maviliğindeki kanat açımında
Öyle kıvanıp göneniyorum

Türkünü ben çağırıyorum. Sen hoşnutsun
Kapına türkücü geldim – biliyorum

Evrene uzamış ezginin kanat ucundan
Gelip gelip ayaklarına dokunuyorum.

Çağırıyorum ya türkünü – hoşnut kalasın
Ben kendim yitiyorum.

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"SEVDİĞİM İÇİN ..."

Sevdiğim için gece karanlıkta
tek başıma çıktığımda sokağa;
kuşlar ötmez, rüzgârsa esmez.
Sokağın her iki yanındaki evler
sessizlik içinde yükselirler;
kimseler işitmez.

Oysa her adım attığımda
beni utançlara salan
ve giderek artan
o ses;
benim sevdaya tutulmuş ayaklarımdan
çıkan sestir.

Oturup balkonuma
bana gelirken
dinlediğimde onun ayak seslerini
ağaçlardaki yapraklar kıpırdamaz
ve ırmakta akan su
nöbetinde uykuya dalan bir askerin
kılıcındaki sessiz mahcubiyettir.

Telaşlanmayın!
Bu çıkan gürültü benim kalbim gümbürtüsüdür.
Duyuyorsunuz değil mi
aşkın yürek atışını?
Ama nafile;
bilemiyorum ben nasıl susturacağımı.

Ola ki sevdiğim gelip otururşa yanıma;
heyecandan tutulur vücudum sıtmaya.
Gece bastırıp
düşerse göz kapaklarım aşağıya;
işte o zaman
rüzgâr sevdalı bir esintiyle
karartır lambayı.
Sonra da bulutlar yutar gölgeleriyle yıldızları.

Ve kalbimin derinliklerindeki ateş
göğsümdeki mücevheri parlatır;
sonra da saçar ışınlarını.
Ve ben bilemem
bu yakan ateşi
nasıl ve nerede saklayacağımı.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"YİTİRMİŞİM BEN YOLUMU..."

Yitirmişim ben yolumu
yolların başlangıcında.
Bulunmaz ki bir yol izi
ne göğün mavisinde,
ne de okyanusun suyunda.

Bu yol ki:
üzerine yıldızlar yağmış
puslu ışıklarıyla.
Bu yol ki:
üzerine kuşlar düşmüş
kırık kanatlarıyla.
Bu yol ki:
yalancı baharların çiçekleri
boy atmış kucağında.

Ve ben durup
soruyorum kalbime;
taşıyor muyum acaba,
bilinmeyen yolların tılsımını
kendi kanımda?

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

KOLUNDA SEPETÇİK – YOLUN NERE

Pazar dağılmış – akşam dağlardan iniyor
Kolunda sepetin – nereye koşuyorsun
Dönen döndü yollar ıssızlandı
Ay vurdu köyde ağaçların üstüne
Yaban ördekleri bataklığa çekildiler
Dindi kayıkları çağıran seslerin yankıları
Akşam dağlardan indi – pazar dağıldı
Uyku bulutlarla yeryüzünü sarıyor
Tek ses yok bambu yapraklarında
Kara kargalar yuvalarında sinik
Irgatlar döneli hani oldu tarlalardan
Büyük avluda döşeklerini yayıyorlar.

Akşam dağlardan indi – pazar dağıldı
Kolunda sepetçik – yolun nere?

(Türkçesi: Tarık Dursun K.)

"HAZIR OL KALBİM..."

Hazır ol kalbim çık öne!
Geldi zamanı.
Zorunluluk üniforması taşıyanları
bırak arkanda.
Bak adın yankılanıyor
sabahın ilk ışıklarıyla.

Haydi!
Kimi bekliyorsun?

Ne arzular ki bir gonca
günün aydınlığından başka?
Ama açan her çiçek
aydınlığın kara bahtına
gözyaşı akıtmakta.

Hazır ol kalbim çık öne!
Kır zincirlerini
göster cesaretini.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"CANIM KARICIĞIM..."

Canım karıcığım;
bir tanem!..
Canımın içi!
Seninle birlikte
özenle baktım hayata.
Sen kattın güzellikleri
benim terkedilmiş silik varoşlarıma.

Canım karıcığım;
bir tanem!..
Canımın içi!
Süpür at çöpleri
ve zamandan geriye kalan kırıntıları.
Doldur bir tanem boş testileri;
ertelenmiş duygulara paydos diyerek
hayata yeniden başlamalı.

Canım karıcığım;
bir tanem!..
Canımın içi!
Bu saydıklarımdan sonra
türbenin en iç kapısını aç.
Kandili de yak.
Sonra da;
birlikte varalım Tanrının huzuruna.
Aman ha kimseler duymasın
sessizce buluşalım orada.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"KİMDİR O..."

Kimdir o kadın?
Kalbime taht kurup da
ulaşılamayan.

Kalbimi açtım ona
ama çabam boşuna.
Türküler yaktım övgüler dolu
çelenklere boğdum onu.
Ama nafile;
yalnızca gelip geçici
silik bir tebessümdü yüzünde.

Talihsiz kadın:
"Mutlu edemiyorsun beni..." diyerek ağladı.
İncilerle işlenmiş halhallarla
donattım ayaklarını;
sedef kakmalı yelpazelerle
serinlettim başını.
Ve hazır ettim uykusuna
altından karyolasını.
Ama boşuna;
yalnızca gelip geçici bir ışıktı gözlerindeki
hemencecik kayboldu sonra.

Talihsiz kadın:
"Bunlar mutluluk vermiyor bana..." diyerek ağladı.
Bindirdim onu yengi arabasına
yapıldı her dediği baştan sona.
Ve yenilenmiş her kalp
kapandı onun ayaklarına.
Sonra da alkışlar eşliğinde
naralar yükseldi havaya.
Ama boşuna;
o gözlerdeki parıltı
yenginin verdiği
gelip geçici bir gururdu.
Ve o gözler ki;
az sonra
gözyaşlarıyla da karardı.

Talihsiz kadın:
"Yengiler mutluluk vermiyor bana..." diyerek ağladı.

Dayanamayıp sordum ona:
"Kimi ararsın söyle bana?.."
Talihsiz kadın dedi: "Söyleyeyim;
adsız bir kahramandır benim beklediğim..."

Günler sular gibi gelir geçer.
Ve o talihsiz kadın:
"Adsız kahramanım ne zaman gelecek de,
onunla mutlu olacağım..." diye bekler.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"ŞARKILARIMIN GÜCÜ..."

Şarkılarımın gücü yetmez
almak için seni akıntısına
sürükleyemez de aşkımın okyanusuna.
Ama sen hep durursun orada;
okyanusumun kıyısında
tek başına.

Şarkılarımdaki makamların
hırçın dalgaları
su olabilir ancak sana
yıkamak için ayaklarını.
Bense bulamam
sana ulaşmanın yolunu.

Aslında seninle benim aramda
bir oyun bu;
uzaktan uzağa.

Ve zavallı dilsiz kavalım
öğrendi artık
ayrılık makamından çalmasını.
Yalnızca ve yalnızca
acılardır notaları.

Ama bekliyorum ben yine de
yanaştırman için kayığımı sahilime.
Ve zavallı dilsiz kavalım,
mutluluğun ezgisini
senin ellerinde bulsun diye.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"EY SEVDİĞİM..."

Ey sevdiğim!..
Bu gezgin yüreğimin merkezinde
yoktu senden başka bir kişi.
Ama yine de biliyorum;
gezgin olan bu yürek
çok ama çok ihmal etti seni.

Ey sevdiğim!..
Sen hiç dem vurmadın
umutlarımdan ve sana olan sevdamdan.
Çünkü sensin bunların içinde varolan.
Bir oyundu gençlik yılları.
Sense sevinç kaynağıydın bu oyunun.
Kaçırıp ipin ucunu
oyuna çok daldığım oldu.
Sevinç kaynağım olan sen ki
çok ama çok tarafımdan unutuldu.

Ey sevdiğim!..
Kavak yelleri eserken başımdan
Kanımın hayallerle coşup
aktığı yıllarda damarlarımdan.
Her zaman ki gibi
sendin hep benim kayığımı
sakin limanlara ulaştıran kaptan.
Ve yazık ki bense
unutmuştum sana şarkı söylemeyi
her zaman.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"BEN DE İSTERDİM..."

Ben de isterdim bir zamanlar!..

Kim istemez ki sahip olmak
tüm yıldızlarıyla
bu uçsuz bucaksız gökyüzüne?
Ve de bu koca dünyaya,
sınırsız nimetleriyle?

Ama O!..
Evet O!..
Benim olsaydı yalnızca
ne gerek vardı ki bunlara?

Tövbeler olsun eğer istersem!

Alın!..
Alın!..
Sizin olsun hepsi
bu uçsuz bucaksız gökyüzü
tüm yıldızlarıyla...
Ve de sınırsız nimetleriyle
bu koca dünya...

Çünkü yetinmişim ben
O'nun aşkıyla.

O'dur benim
uçsuz bucaksız gökyüzüm;
yıldızım O'dur
aydınlatan ışıltısıyla!..
O'dur benim,
kocaman dünyam;
nimetlerini sunan O'dur
sevdalı kucağıyla!..
O'dur!..
O'dur yalnızca
benim kalbimde varolan
ve tükenmeyecek olan aşkıyla!..

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"SEVDİĞİMİ GÖRMÜŞÜM..."

Sevdiğimi görmüşüm rüyamda.
Başımda oturmuş
saçlarımı da okşuyor elleriyle.
Saçlarımsa olmuş bir sarhoş.
Geçip kendinden, kucağında dalgalanmak istiyor
köklerini saran aşk sarhoşluğunun yakıcı esintisiyle.
Oysa ben!..
Ben ki geçmişim kendimden
yüreğimi saran aşk sarhoşluğunun yakıcı esintisiyle.
Ve de yitmişim
bu yakıcı esintinin büyüleyen ezgisinde.

Baktım yüzüne:
Aniden oldu uykum param parça!..
Söylenmemiş sözlerle beslenmiş
acı ıstırapların kahkahasıyla
– ki hep taze tutmuştur
bu acı ıstırapların kahkahasını kendi cehennemim, –
ve de tutsak olan acı ıstırapların
sözünü geçiremediği gözyaşlarıyla;

Sonra da baktım
Tarifsiz bir mutlulukla:
Penceremin ötesinde
bir saman alevi gibi yanıp sönen
bu huzur dünyasına.

Ama hep o merak!..
Ah o merak ki
giderek büyüyüp gelişerek kendi kozasında;
ve o merak ki
darmadağın edip kafamı
durmadan hep aynı soruyu sormada:

"Acaba O da görmüş müdür
bir saman alevi gibi yanıp sönen
bu huzur dünyasının
tarifsiz mutluluğunu
kendi rüyasında?"

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"AH O ÇİÇEKLERİM..."

Ah o çiçeklerim ki
benim için süttü, bal ve şaraptı.
Toplayıp hepsini bağladım özenle
altın sırmalı bir kurdeleyle
verilecek bir demet gibi sevgiliye.

Ama onlar benim,
hiçe sayıp bu hassasiyetimi
sonra da unutup verdiğim değerleri kendilerine;
çareyi buldular yalnızca firar etmekte.
Ve altın sırmalı kurdele
şimdiyse yalnızca kalan elimde.

Ah o şarkılarım ki
benim için süttü, bal ve şaraptı.
Ama öyle ki kalbimim atışı
makamdı şarkılarıma.

Şarkılarım kanatlarını açınca sonra
kaçıp gittiler bakmadan arkalarına.
Ve artık kimse duymuyor kalbim sesini
çünkü söylemiyor artık yüksek sesle ezgisini.

Ah o sevdiğim güzel ki
benim için süttü, bal ve şaraptı.
Sabahın aydınlığıyla güne merhaba diyen
gülün heyecanını ve telaşını taşıyordu dudakları.
Gözlerinde ise vardı
bir mercandaki siyahın zafer narası.

Büründün birden bire sessizliğe,
atmaz oldu yüreğim
yeter ki korkup ürkmesin diye.

Ah sevdiğim!..
Sen de terk edip gittin beni
çiçeklerim ve şarkılarım gibi.
Yakışır mı vefasızlık aşıklara?
Evet! Evet!
Sen de çekip gittin dönüp bakmadan arkana.
Bense yine kaldım bir başıma.
Ve yine her zaman ki gibi
ayrılığın dayanılmaz acısı sırtımda
eskimeyen yalnızlığı başucumda.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"BU HAZAN MEVSİMİ..."

Bu hazan mevsimi bana hastır yalnızca.
Boşu boşuna uğraşmayın
çünkü demir atmış yüreğimin karanlıklarına.

Işıklar saçar ayak bileğindeki halhallar.
Duymaz hiç kimse seslerini
yalnızca benim yüreğim duyar
savrulurken soluğumun rüzgârında peçesi.

Savrulurken rüzgârda
bilirim saçının her şeklini.
Çünkü görmüşüm hep rüyalarımda.

Şimdi özgür artık O
dolaşıyor dışarıda.
Büyük bir coşkuyla dans ediyor
nabız atışlarını hissettiğim her yaprakta.
Ve de gökyüzünün derinliklerinde gülümseyen gözleri
ışığını da benden almakta.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"EY KADIN..."

Ey kadın!..
Hissetmiyor musun!..
Sepetindeki yükün çok ağır
dudaklarınsa çok yorgun.
Hangi uzak yolların çıkmazları
sürükleyip getirdi seni buralara?
Yoksa kazanmanın zorunluluğu mu
buralarda yazılmış bahtına?

Duymuyor musun!..
Sırtındaki uzak yoların tasasını
ve güneş altında
kavrulan tozların sıcaklığını?

Görmüyor musun?
Alabildiğine doluluğunu
sonra da gölün hiç çekilmediğini!..
Görmüyor musun rengini?
Karaltısı vurmuş kargaların gözlerindeki
ve simsiyah kaplamış suyun içini.
Kaygan ve de uçurumdur
kayalıklar ve derinlikleri.
Aman sakın haaa!..
Aldatmasın
çayırların parlak coşkusu seni.

Serinlet bu sularda
tozlu yollarda kavrulan ayaklarını.
Azat et başını
bırak öğle rüzgârı
savursun saçlarını fundalıklara karşı.
Yaprakların coşkusu
karışırken sırlarına
başlama vaktidir artık kuşların da
ağırdan ağırdan şarkılarına.

Korkma sakın!..
Ne olur sanki!..
Saatin sarkacı akşamı vurduysa?
Güneş saçtığı ışıklarını tekrar aldıysa
her zaman ki yalnızlığına?
Ve yanıp kavrulan
bu topraklardaki yollar
saklanmışsa alaca karanlığın arkasına!..
Sakın haa korkma!..

Korkma!..
Korkma Sakın haa!..
Göstereceğim evimin yolunu sana.
İşte bak!.
Şuracıkta.
Henna çiçekleri açmış çit var ya!..
İşte onun arkasında.

Korkma!..
Korkma sakın haa!..
Bir kandil yakacağım
bir de yatak hazırlayacağım sana.

Ve sonra:
Tatlı hülyâların ardı sıra
uyandıracağım seni
ineklerin süt verme telaşında
büyük bir coşkuyla
kanat çırparken kuşlar
sabahın şavkında.

(Türkçesi: Fahri Özdemir)

"O..."

O,
yeni filiz verecek
bir tomurcuktu bahçemde
deniz rüzgârlarının
bilmem hangi iklimlerden,
sürükleyip getirdiği
sıcak yaz mevsiminde.

Üzerinde yalnızca
zulasında sırlarıyla
ürkek güney rüzgârlarının
kıpırtısı vardı.
Ve de dudaklarında
yorgun ezgiler
pas tutmuş yaralarıyla.

Ve sonra güneş
saçtı ışıklarını ortalığa,
sonra da acımasızca
sapladı keskin kılıcını
gecenin karanlığına
ve de tam ortasına.

Ne olurdu yani
çok muydu bana sanki?
Aşkımın denizden gelen rüzgârla
boy atıp serpilmesi
ve renk renk vermesi çiçeklerini!..

Ne olurdu yani
çok muydu bana sanki?
Mutluluğumun doğuşunu
acemi alkışların bildirmesi
Oracıkta
içinde barındırarak tüm serinliğini.
Ve de kendi kabuğunda saklayarak
tüm gizemini!..

Ne olurdu sanki
çok muydu bana?
Aşkım yorgun gözlerimde
mutluluk şarkılarıyla dans edip
tatlı bir telaşla
açsaydı gözlerini sabaha!..

(Türkçesi: Fahri Özdemir)

"EY SEVDİĞİM..."

Ey sevdiğim!..
Eğer bugün
yüreğim dayanamayıp
parçalamışsa kozasını!..
Bil ki sabırsızlıktan
ve bil ki bu toprakla buluşan
ılık cemrenin heyecanından!..
Belki de ilk yazın!..
Ve sonra da durdurulmaz çağlayışı
damarlardaki akan kanın.

Bağışla!..
Bağışla beni!..

Bak!..
Seller götürüyor
ırmak kıyısındaki ormanı.
Çiçeğe durmuş olan kadem ağaçları
yürek dağlayan kokularını
meze yapıp içkilerine
yeniden dolduruyorlar şarap kadehlerine.
Ve kadeh kaldırıyorlar esen rüzgâra
her zaman ağlarına düşürüp
Baştan çıkardıkları!..

Bak!..
Yıldırımlar korkusuzca saçıyor ışıklarını
yırtıp her bucağından
gökyüzünün karanlığını.
Ve ehlileşmesi imkânsız
dizginlenemeyen asi rüzgârlar
şaha kalkıp dağıtıyor
ürkekliklere kardeş olan saçlarını.

Bağışla sevdiğim!..
Bağışla beni!..

Bu kargaşa bu telaş içinde
eğer açmışsam sana
yüreğimin ufacık penceresini:
Bil ki var!..
Var mutlaka bir nedeni.

Hani var ya:
Bu dünya!..
Yaşadığımız üzerindeki
saklanıyorsa yağmurların bulutlarına!..
Kararmış olan.
Hani var ya:
İş güç bu köydeki!..
Durmuş ve de tükenmekte olan!..
Hani var ya:
Çayırlar!..
Perişanlık içindeki!..
Yalnızlığını ıssızlıkla paylaşan!..

Hani var ya:
Yağmurlar!..
Üzerlerine gömleklerini giyen.
Gözlerinin içinde bulup mavisini!..
Hani var ya:
Yağmurlar!..
Çalılıklara takılan yüreğinde
özenle bakıp büyüttüğü yaseminleri
senin için getiren alıp kucağına!..
Ve sonra da
takan saçlarının iki yakasına!..

Ve o yağmurlar!..
O yağmurlar ki!..
Koro eşliğinde
mırıldanıp ezgilerini!..
İnsanları uçurumlara salan
gözlerinin dipsiz buğusunda!..

Bu yağmurlar sevgilim!..
İşte bu yağmurlarsa!..
Seni bekleyen
kapının arkasındaki?
İşte o zaman!..
O zaman bil ki:
Kapındaki konuk
Temmuzun ta kendisi.

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

"SİLEMEDİ AKAN ZAMAN..."

Silemedi akan zaman
bu ezgiyi
yüreklere yakılan.

Sesi duyulur yüreklerde
çökünce karanlık başlayınca gece:
"Vurulmuşum ben sana
ve sana varolacak aşkım yalnızca."

(Türkçesi: Fahri ÖZDEMİR)

HAYATI ÜZERİNE

Çağdaş Hint şair ve bilgelerinin en büyüğü Rabindranath Tagore, 6 Mayıs 1861 yılında Kalküta kentinde doğdu. Tagore adı, Bengal dili Bengalcede "soylu kişi, efendi" anlamına gelen "Thakûr" kelimesinin İngilizceleştirilmiş biçimidir.

Tagore'un ilk yılları dine son derece bağlı bir aile çevresinde geçti. Ailenin en küçük çocuğuydu; babası uygar ve olgunluktan yana bir dinin önderi *Maharshi Devedranath,* büyük babası da soylu prens *Dvarkanattı Tagore'*du.

Tagore'un ilk eğitimi, yine aile arasında ve özeldi. On yedi yaşındayken hukuk eğitimi için İngiltere'ye gitti. Yıl, 1877'ydi ve genç Tagore, başkent Londra'da kaldığı süre içinde İngiliz edebiyatıyla haşır neşir oldu. İngiliz şiir dünyasının üç ünlü şairine, *Shelley'*e, *Browning'*e ve *Wordsworth'*a tutkuyla bağlandı.

İlk bakışta birbirinden uzak gibi görünen bu üç şair, gerçekte birbirlerini bütünlüyorlardı: *Shelley* özgürlük tutkunu olduğu kadar lirikti de; *Browning* mistikti, *Wordsworth* da alabildiğine doğaya bağlı.

Şiir dünyasının akışına böylece kendini eni konu kaptıran Tagore, sonunda anlamsız bulduğu hukuk eğitimini yarıda bıraktı, bir daha da sözünü etmedi. Yeniden Hindistan'a döndüğünde babasının direnmesiyle çaresiz, aile mülkünün yönetimini ele alıp uğraş-

maya koyuldu. Bu arada, edebiyat, onmaz etkisini sürdürüyordu. Tagore, ergenliğine geçliğine bakmadan kendi dili Bengalcede yazarlık serüvenine başladı. On dokuz yaşındaydı; ilk romanı günışığına çıktı, yayınlandı. Dergilerde de çeşit çeşit yazıları birbirini izliyordu.

Yirmi üç yaşında evlendi. Karısını gerçekten seviyordu. Ama yakın aralarla önce karısını, sonra kızını, sonra da oğlunu kaybetti. Fakat kırk yaşına kadar olan bu süre boyunca, Tagore, karısına ve çocuklarına adanan bereketli bir ilhamın getirdiği yığınla kitap yazdı. Bunlar arasında romanlar, küçük hikâyeler, çocuk şiirleri, soluklamalar ve usta işi aşk şiirleri vardı.

Hikâyelerinde olsun, romanlarında olsun Bengal halkının karakteristik yanlarını; gerçekçilikle romantizmin şaşırtıcı bir nicelikte bağdaştırdığı yalnız kendine özgü bir görüşle anlatıyordu. Tagore'un yazdıklarındaki Hindistan; son derece değişik, gizemli fakat bir o kadar da uysal, gerçeklere boyun eğmiş olarak okurların karşısındaydı. Tagore'un kişileri içlerine kapanık, savaşmadan, her türlü çekişmeden uzak ve kolayına teslim olmuş insanlardı. Hepsi de direnme ve dayatma gücünden yoksundular. Kendi kendilerine koza örer gibi dış dünyadan ayrılıp kopmuş, yeni bir dünyayı yaratmışlardı; bu yeni dünyanın iyilikçi, aşkla dolu fakat gerçeğin çok ötesindeki bir düzeydeydiler. Hindistan, o yıllarda "topraklarında güneşin batmadığı" Büyük Britanya imparatorluğunun örnek bir sömürgesiydi. İngilizler ülkeyi alabildiklerine sömürüyorlar, yerli halkların ilkelliğine set çekip uygarlaşmalarını engelliyorlardı. Aydınlar bilinçlenmemişlerdi. Sömürgeciliğe karşı çıkmanın o küçük kıvılcımı henüz çakmamıştı; İmparatorluk, yadırgatıcı bir azınlıktaki aydınları kendi kurallarına uygun yetiştirme-

lerine özellikle dikkat ediyordu. Savaşçı yazarlar henüz ortalarda yoktular.

Kırk yaşlarına vardığı bir sırada Tagore, ikinci kez İngiltere yolculuğuna çıktı. Umutsuz, tükenmeye yönelmiş, yarı suskunlaşmıştı. Yakınlarının ölümleri şairi eni konu etkilemişti. İngiltere'de çok kalmadı; oradan Amerika Birleşik Devletleri'ne geçti. İngiltere'de kaldığı sıralarda Bengalce yazdığı dinsel konuları işleyen şiirlerini *"Gitanjali"* adı altında İngilizceye çevirdi, yayınlattı. 1913 yılında ise şairin hemen hemen bütün yazdıkları bir dizide okura veriliyordu.

Batı, ilk olarak Tagore'un şiirlerinde Doğu'yu yeni bir dünya imişcesine, adeta keşfetmişti. Tagore'un şiirleri değişik felsefelerin iç içe girdiği Hindistan'dan bir o kadar değişik ve yeni sesler getiriyordu.

Eleştirmenlere göre; kolaycacık yüreği ezgilenmeyen nice insanlar, Tagore'un kitaplarını gözyaşlarını tutamadan okuyamıyorlardı. Ünlü şair Yeats, bu şiir, çevirilerini bir süreler trende, bir otobüsün üst katında ya da lokantalarda günlerce yanında taşımış ve okumuştu. "Herhangi bir yabancının bunların beni ne denli etkilediğini görüp anlamasından korkarak, çokluk sık sık kitabı kapamak zorunda kaldım. Hintli dostlarımın anlattıklarına bakılacak olursa, aslında bütün bir ahenk hüneri, çevrilmesi imkânsız renk incelikleri, vezin 'icat' ve buluşları ile dolu bu şiirler, öz anlamları bakımından bana bütün hayatımca düşlediğim bir dünyayı gösterdiler."

Yine Yeats'a göre, "bu şiirler, iyi basılmış kitap sayfalarında, soylu bayanların masası üzerinde durup sayfalar tembel ellerce çevrilmeyecek ya da yaşama kavgası başladığında bir kenara atılmak üzere üniversite öğrencilerinin çantalarında gezdirilmeyecek, kuşaklar gelip geçtikçe, yol boylarında gezginler, ırmak

boylarında kürek çeken nice insanlar bunları kendi kendilerine söyleyeceklerdir."

Tagore'un şiirlerinde "üstünde tozun rengi görünmesin diye kırmızıya çalan kahverengi elbiseler giyen, yatağında soylu sevgilinin çelenginden düşmüş yaprakları arayan kız; boş evde efendisinin yuvasına dönmesini bekleyen hizmet eden kız ya da tazecik gelin, kalbin Tanrısına doğru döndüğünü belirleyen simgelerdi. Çiçekler, ırmaklar, Hindistan Temmuzunun olağanüstü yağmurları ya da her şeyi kavurup kurutan güneş; kalbin birleşiş ya da ayrılışındaki durumun toplam gösterileriydi; ırmaktaki bir kayıkta oturup lavta çalan kişi de Tanrı'nın tıpatıp kendisiydi."

Tagore, bunca yolculuklarının ardından anavatanına, yeniden Hindistan'a döndü. Babası Devendranath'ın bir "Düşünler Evi" açtığı bölgede, Tagore da "Evrensel Ses" diye adlandırdığı bir okul kurdu. Bu soylu ve verimli işle, aile sevgisinde acı bir biçimde yaralandıktan sonra, içinde açılmış korku boşluğunu doldurmaya çalışıyordu. Işık, hava, doğa ile dolaysız bir bağlantı, el işleri ve arı bir bedensel gelişimden ayrılmaması gerekli düşünce ve ahlâk ilerlemesi; onun insancıl kurumunun temel ilkeleriydi.

Şairin kendi yurdunda halkıyla içli dışlı olması, yurt içi gezilerinde Bengal köyleri ve köylüleri ile yaptığı konuşmalarla onları daha yakından tanımasına karşılık, herhangi bir toplumsal atılıma yöneldiği yoktu. Fakat Gandi'nin kendini göstermesiyle birlikte, biraz yavaş ve kaygılı da olsa Tagore'da da ulusal bilinç uyanmaya başladı.

1913 yılında, ellisini yeni doldurduğunda Nobel Edebiyat Armağanı'nı verdiler. Dünya, Tagore'u ve "Gitânjali"yi yeni yeni keşfetmeye başlamıştı. Armağanın ardından Tagore, yine büyük bir dünya gezisine

çıktı; amacı, dünya halklarının gelenek ve törelerini görüp bilmek ve yakından izlemekti. Yalnızca Japonya ve başka Uzakdoğu ülkelerine gitmekle kalmadı, kuzey Amerika'dan sonra güney Amerika'ya geçti. Savaşı ve milliyetçiliği yeren ünlü söylevini Japonya yolculuğu sırasında, 18 Haziran 1916 günü verdi. Romain Rolland'a göre bu söylev, dünya tarihinde bir dönüm noktasıydı. 1925 yılında İtalya'ya gitti, 1926 yılında yine İtalya'ya döndü, geldi. 1930 yılında Oxford'da bir dizi konferanslar verdi, bunlar 1931 yılında kitap haline getirildiler.

Tagore, siyasal hayatta kaymıştı, ama toplumsal ve siyasal bağnazlıkla bir türlü başı hoş olmadı; oysa ulusal kurtuluş ve özgürlük hareketinin Gandi'den sonra tek manevi önderi sayılıyordu.

Fakat uyuşmazlık sonucu Tagore, siyasal hayattan çekilmek zorunluluğu duydu ve çekildi de. Bunun yanı sıra, edebiyat çalışmalarına hiç ara vermedi. Bitmek tükenmek bilmeyen bir çabayla, edebiyat türlerinin hemen hemen hepsinde ürünlerini veriyordu. Şiirler, denemeler, romanlar, küçük hikayeler ve soluklamalar yazıyor, kitapları aralıksız okuruna ulaşıyordu. Bu dönemin en ünlüsü, ölümünden sonra Nehru'nun önerisiyle Hindistan'ın ulusal marşı olarak kabul edilen "Jana-Gana-Mana-Hindistan'ın Sabah Türküsü"

Tagore, anavatanını sömüren İngilizlere pek karşı değildi, üstelik onlara garip bir yakınlık da duyuyordu. 1915 yılında, Majestelerinin kendisine tevcih ettiği Sir'lik unvanını almazlık etmedi, hoşgörüyle kabul etti. Oysa o dönemde Tagore, ulusal kurtuluş ve özgürlük hareketinin unutulmaz önderi Gandi ile aynı paraleldeydi; Tagore manevi alanda, Gandi de siyasal alanda büyük çaba gösteriyorlardı.

1919 yılında, Pencap'ın Jallianwallabagh şehrinde

bir parkta çok sayıda silahsız ve suçsuz Hintlilerin gözler önünde vahşice öldürülmeleri üzerine Tagore, dayanamadı ve bir protesto mektubu ile birlikte Sir'liğini İngiltere kralına geri verdi.

Jallianwallabagh olayı ile Sir'liğin geri verilmesi olayı, Tagore'un hayatında birer dönüm noktası olmuşlardır. Artık Tagore, bütün gücüyle –şiirleri, romanları, oyunları, denemeleri ve küçük hikâyeleri ile– halkının ve kurtuluş savaşı öncüsü Gandi'nin yanındadır. Gandi de onun bu güçlü çabasını her zaman yüceltmiş ve Tagore'a "Guride - Büyük Üstad" demiştir.

Tagore, on bir kez dünya gezisine çıkmış, aşağı yukarı gezmediği ülke kalmamıştır. Bütün bu gezilerinden edindiği izlenim ve kanı "türlü ülkeler halkları arasında dostluk kurulmadıkça, düşünce alışverişi sağlanmadıkça dünyamızda barış ve huzur umudu hiçbir zaman gerçekleşmeyecektir."

Tagore'un eserleri –belirtildiği gibi– çok çeşitlidir: Şarkı kitaplarından, felsefe ve din üzerine eserlerden başka romanlar, hikâyeler, tiyatro oyunları, eleştirme ve siyasal yazılar da yazmıştır. Bütün yazdıklarında kendi ana dilini, Bengalceyi kullanıyordu. Fakat eserlerinin büyük çoğunluğunu da İngilizceye yine kendi çevirmiştir. Eserleri arasında "Gitanji"den sonra en ünlüleri; aşk türkülerini derleyen "Bahçıvan" (1914), "Meyve Zamanı" (1913-1915), önce Kalküta'da Bengalce olarak yayınlanan, sonra İngiltere'de İngilizcesi basılan "Büyüyen Ay" (1915) şiir ve düzyazı ustalığının doruktaki örneklerindendir. Hayat üzerindeki, insanın Tanrı ve doğa karşısındaki durumuyla ilgili görüşleri de "En büyük amacın gerçekleştirilmesi" (1913) adlı eserinde ortaya koymuştur. Tiyatro oyunları, simgenin dış görüşleri altında ve benzetmelerindeki göz

kamaştıran zenginlikle, Tanrı'ya ve evren bilinmezliğine inancını bilirler. İngilizce adı "Karanlık Odanın Kralı" olan "Raca" ile İngilizce yazılar "Posta" yaygın bir ün kazanmış kitaplarındandır. 1912 yılında yayınlanan "Anılarım" adlı otobiyografik eseri, hayatının kısa bir dönemiyle sınırlanmış olmasına karşılık, değişik bir önem taşır.

Din anlayışındaki en önemli yeri de evrensellik almaktadır. Yüce aşk yasasının insanlar arasında oldum bittim yenici olmasını diler. Onun dinindeki tek gerçek "Brahman"dır; insan ölürken, yani yeryüzü hayatı denilen düşü sona erdiğinde, onunla bir olur. Tagore'un din kavramları çağdaş uygarlığın gerçek koşullarından açıktan açığa uzaklaşırlar. Tagore, bunları dünyanın gerçek özünün anlaşılmamasından doğan bir yoldan çıkış diye görür.

Tagore, 1941 yılının 7 Ağustos günü, Kaltüda'da, Jorasanka'daki evinde öldü. Seksen yaşındaydı.

TARIK DURSUN K.

ESERLERİ

"Gitanjali" (Soluklamalar - 1912)
"Bengal Hayatı Üzerine Çizgiler" (Küçük hikâyeler - 1913)
"Bahçıvan" (Şiirler - 1913)
"Sadhana" (Denemeler, Konferanslar - 1913)
"Büyüyen Ay" (Çocuklar üzerine şiirler - 1913)
"Çıtra" (Oyun - 1913)
"Karanlık Odanın Kralı" (Oyun - 1914)
"Posta" (Oyun - 1914)
"Meyve Zamanı" (Şiirler - 1916)
"Acıkan Taşlar" (Küçük hikâyeler - 1916)
"Avare Kuşlar" (İğneli özdeyişler - 1916)
"Anılarım" (Otobiyografi - 1917)
"Kurban ile Öbür Oyunlar" (1917)
"Bahar Faslı" (Oyun - 1917)
"Milliyetçilik" (Denemeler - 1917)
"Kişilik" (ABD konferansları - 1917)
"Sevgilerin Armağanı ile Kavşak" (Şiirler, türküler - 1918)
"Maşi ile Öbür Hikâyeler" (Taşlama - 1918)
"Papağanın Eğitimi" (Taşlama - 1918)
"Yurt ve Dünya" (Roman - 1919)

"Kaçak" (Şiirler - 1919)
"Daha Büyük Bir Hindistan" (Denemeler - 1921)
"Yıkıntı" (Roman - 1921)
"Yadigârlar Arasından" (1921)
"Yaratıcı Birlik" (Denemeler, Konferanslar - 1922)
"Yaban Ellerinden Mektuplar" (1924)
"Gora" (Roman - 1924)
"Çin Konuşmaları" (Söylevler - 1925)
"Kırmızı Zakkumlar" (Oyun - 1925)
"Kırılan Bağlar ile Öbür Hikâyeler" (1925)
"Ateş Böcekleri" (İğneli özdeyişler - 1928)
"Bir Dosta Mektuplar" (1928)
"Rabindranath Tagore'dan On Beş Şiir" (Şiirler 1928)
"Çocuk" (Şiirler - 1931)
"İnsanın Dini" (Konferanslar - 1931)
"Altın Gemi" (Şiirler - 1932)
"İnsan" (Konferanslar - 1937)
"Çocukluk Günlerim" (Otobiyografi - 1940)
"Uygarlıktaki Bunalım" (Söylev -1941)
"Şiirler" (1942)
"İki Kızkardeş" (Roman - 1945)
"Hoşçakal Dostum" (Roman - 1949)
"Mukta-Dhara, Natir Puja, Chandalika" (Üç oyun - 1950)
"Dört Bölüm" (Roman - 1950)
"Bir Tagore Vasiyetnamesi" (Otobiyografik Denemeler - 1953)
"Kuğular" (Şiirler - 1955)
"Şyamali" (Şiirler - 1955)

"Bahar Müjdecisi" (Şiirler - 1957)

"Evrenimiz" (1958)

"Binodini" (Roman - 1959)

"Ölümün Kanatları" (Şiirler - 1960)

"Puraviden Şiirler" (1960)

"Rusya Mektupları" (1960)

(Tagore, dilimize en çok çevrilmiş Hindistanlı yazardır. Şiirlerinin büyük çoğunluğu İbrahim Hoyi; onun ardı sıra da Bülent Ecevit, Orhan Burian, Sebati Ataman, İrfan Konur, Hikmet Hikay, Fethi Tevet, Tarık Dursun Kakınç, Sahir Ergin, Ülkü Tamer, Fahri Özdemir ve Gökçen Ezber tarafından Türkçeye çevrilmiş ve çeşitli yıllarda dergi ve kitaplarda yayınlanmıştır.)

İÇİNDEKİLER

Beni Bağışla - Seni Seviyorum 13
Kendini Gölgelere 16
Senin Ezgindir - Senin Sözlerindir 18
İkimizin... 19
Biliyorum... 20
Ben Bir Başıma Kapındayım Aşkım 21
Gitme... 22
Bırakırım Şarkımı Eğer... 23
Öyleyse... 24
Şimdi Bir Sen Varsın 26
Fenerini... 27
Geceleyin Bahçede... 28
İlgilenme Onun Yüreğiyle... 29
Bırak Çalgını Yere... 30
Nereden Getiriyorsun... 31
Kendi Renkleriyle... 32
Onların Ağaçlarında... 33
Sabahtı... 38
Anlayamadım Gitti... 41
Yapacaksan İşini Gücünü... 47
Yüreğimde Çiçeklerini Açıyorsun 51
Sormadım Hiçbir Şey... 53
Anlamıyorum... 58
Dostum... 60
Utanıyorum 62
Bir Çöl Kuşuydu... 63

Sabahtan Beri Uğraşıyorum... 64
Sen Yine Çıkagel 67
Sen Uzaklaşıp Giderken... 69
Ey Dünya... 72
Sen Varıp Gittiğinde 74
Yolun... 76
Altın Geyiği... 79
Bir Öpüyorsun Ağzın Şaraplaşıyor 81
Konuş Sevgilim... 82
Kapına Türkücü Geldim 84
Sevdiğim İçin... 85
Yitirmişim Ben Yolumu... 88
Kolunda Sepetçik - Yolun Nere 89
Hazır Ol Kalbim... 90
Canım Karıcığım... 91
Kimdir O... 94
Şarkılarımın Gücü... 98
Ey Sevdiğim... 101
Ben De İsterdim... 103
Sevdiğimi Görmüşüm... 106
Ah O Çiçeklerim... 109
Bu Hazan Mevsimi... 113
Ey Kadın... 115
"O..." 121
Ey Sevdiğim... 126
Silemedi Akan Zaman... 133

Hayatı Üzerine 135
Eserleri 143
İçindekiler 147

Rabindranath Tagore

Aslında seninle benim aramda
bir oyun bu;
uzaktan uzağa.